

అదొక గ్రూప్ హౌసింగ్. ఏడో, ఎనిమిదో అపార్ట్మెంట్లు ఉన్న హౌసింగ్ కాంప్లెక్స్. గేటు దగ్గర ఏ సెక్యూరిటీ లేదు. సెల్లార్లో ఇస్త్రీ చేస్తున్న ఒక వ్యక్తి తలెత్తి చూశాడు ఆ అపార్ట్మెంట్లోకి వస్తున్న పెద్దావిడను.

“ఎవరింటికి వెళుతున్నారమ్మా?” అన్నాడు.

తను వెళ్ళవలసిన ఇంటినెంబరు చెబుతూ, “ఆ కుర్రాడి పేరు రాజీవ్. నా పేరు వర్ధనమ్మ” అంటూ చెప్పింది.

బెంచీమీద తను చేస్తున్న ఇస్త్రీ చేయడం ఆపి, పై నుండి కిందకు ఒకసారి వర్ధనమ్మను చూసి “మీరు వంటమనిషా?” అన్నాడు.

“ఆ... ఆ.. ఆ..” అంటూ తడబడింది.

అతను వెంటనే “బాబుగారు వంట మనిషి కోసమే చూస్తున్నారు. వెళ్ళండి పైకి. రెండో ఫ్లోర్” అంటూ లిఫ్ట్వైపు చెయ్యి చూపించాడు.

లిఫ్ట్వైపు నడుస్తూ.. ‘తంతే బూర్లగంపలో పడ్డట్టున్నాను’ అనుకుంది వర్ధనమ్మ.

లిఫ్ట్ రెండో అంతస్తుకు చేరుకుంది. తనకు కావలసిన

అపార్ట్మెంట్ ముందు బెల్ మోగించింది. రెండు నిమిషాల తర్వాత తలుపు తెరుచుకుంది.

అతను ప్రశ్నార్థకంగా చూసేసరికి వెంటనే చెప్పింది “వంటమనిషి కావాలంటున్నారు కదా. నా పేరు వెంకాయమ్మ” అంది.

“రండి రండి” అన్నాడతను నవ్వుతూ.

వర్ధనమ్మ నకసిక పర్యంతం అతన్ని పరిశీలించింది.

భుజాల వరకూ వేలాడుతున్న జుట్టు, పల్చగా పెరిగిన గెడ్డం.

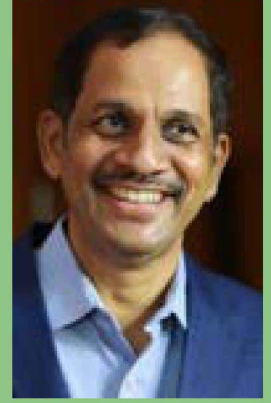
“మీరెక్కడ ఉంటారు?” అడిగాడు వర్ధనమ్మను పరిశీలనగా చూసి.

“మాది ఈ వూరు కాదు. పొట్ట చేత పట్టుకుని వచ్చాను. పిల్లలు చూడటం లేదు. ఏదో వంటలు చేసుకొని బతుకుదామని” అంది మెల్లగా.

“ఉండేది ఎక్కడ” అన్నాడు అతను రెట్టించి.

“ఇక్కడకు దగ్గరలోనే బాబూ, తెలిసిన వాళ్ళింట్లో ఆశ్రయం కల్పించారు. రెండు మూడిళ్ళల్లో వంట మనిషిగా పని దొరికితే, నా భుక్తి గడిచిపోతుంది” అంది మెల్లగా

“సరే ఎంత జీతం కావాలి?” అన్నాడతను.

డా ఎం సుగుణరావు

“ముందు నా పని చూడండి బాబు. తర్వాత మీరే ఇస్తారు, మీరు దయతలచినంత” అంది.

ఆ మాటలు చెబుతున్నప్పుడు అవతలి గదిలోంచి ఇద్దరు కుర్రవాళ్ళు బయటకు వచ్చారు. వాళ్ళదీ అదే వయసు.

“ముగ్గురికి వంటచెయ్యాలి. ఉదయం బ్రేక్ఫాస్ట్. మధ్యాహ్నం లంచ్. ఉదయం ఒకసారి వస్తే చాలు. రెండోసారి రావక్కర్లేదు” అన్నాడా అబ్బాయి.

“సరే ఈరోజు నుండే మొదలెడతాను బాబు. వంటగదెక్కడ?” అని అడిగింది.

ఆ అబ్బాయి, ఆ రూముకి ఆనుకుని ఉన్న చిన్న గదిలోకి తీసుకెళ్ళాడు.

బహుమతి పొందిన కథ

అక్కడ కిచెన్ ఫ్లాట్ ఫాం, ఒక
స్టవ్వు, కొన్ని పాత్రలు ఉన్నాయి.
కూరగాయలు గాని, వంట
సరుకులు గాని లేవు.

“బాబూ తీసుకొస్తారా
సామాన్లు?” అంది

“అవును, మేం ఇంతవరకూ
ఇంట్లో వంట చేసుకోలేదు.
సామాన్లు పట్టుకొస్తాం
పావుగంటలో” అంటూ మిగతా
ఆ ఇద్దరిలో ఒకరు బయటకు
నడిచారు, అతనితో పాటు.

మూడో వ్యక్తి “తొందరగా రండి
ఆకలేస్తుంది” అంటూ అక్కడి
నుంచి వాష్ రూమ్ లోకి నడిచాడు.

వాళ్ళు వెళ్ళిన వెంటనే తలుపు
గడియ పెట్టింది వర్తనమ్మ. మూడో
కుర్రాడు వాష్ రూమ్ లో ఉన్నాడు.
తనకు మంచి సమయం. “ఇంతకీ
ఈ ముగ్గురూ కలిసి ఈ ఇంట్లో
ఏం వెలగబెడుతున్నారో?”
అనుకుంటూ వంటగదికి
అనుకుని ఉన్న బెడ్ రూమ్ లోకి
ప్రవేశించింది.

మెల్లగా ఆ గదిలోని బీరువా
తెరిచింది. ఏవో పైళ్ళు,
పుస్తకాలు, సీడీలు. ఇంకో బీరువా
తెరబోయింది. ఇంతలో
ఎవరో వస్తున్న చప్పుడు. గుండె
ఆగినంత పన్నెంది వర్తనమ్మకి.
వాష్ రూమ్ లోకి వెళ్ళిన కుర్రాడు

బయటకు వచ్చి, వర్తనమ్మవైపు
చూశాడు.

‘దొరికిపోకూడదు..
దొరికిపోకూడదు..
ఏడుకొండలవాడా,
వెంకటరమణా’ అంటూ
మనసులో మొక్కుకుంది.

అతను ఏదో చెప్పబోయేంతలో
“ఇంటినిండా దుమ్ము, ఎలా
ఉంటున్నారు బాబూ.. గదిలో
బూజులు” అంది పైన సీలింగ్ కి
ఉన్న సాలెగూడును చూసి.

ఆ కుర్రాడు వెంటనే “మాకు
సర్వెంట్ మేడ్ లేదు. మేం
వీలైనప్పుడు తుడుచుకుంటాం”
అన్నాడు.

“ఇల్లు బాగుచేద్దామని, చీపురు
కోసం చూస్తున్నా” అంది.

“ఆ మూలన ఉంటాది చూడండి”
అంటూ అతను తన గదిలోకి
వెళ్ళిపోయాడు.

‘హమ్మయ్యా’ అనుకుంటూ,
చీపురు చేతా తీసుకుని, గది
తుడవడం ప్రారంభించింది.
తర్వాత బెడ్ రూమ్ లోకి వెళ్ళింది.
అక్కడున్న బీరువా తెరచి
పరిశీలనగా చూస్తోంది. ఏదో ఫైల్
కనిపించింది. దాని జిప్ లాగేసరికి
మనవరాలి చేతిరాతతో

ఉత్తరాలు కనిపించాయి. ఇంతలో
బెల్ మోగిన శబ్దం. ఆ ఫైల్ ని
గబగబా లోపలకు తోసేసి,
వేగంగా వంటగదిలోకి వచ్చేసింది.
వచ్చేసినా ఇంకా గుండెదడ
తగ్గలేదు.

తలుపు తెరిచేసరికి, రాజీవ్, ఇంకో
కుర్రాడు సంచులు మోసుకుంటూ
లోపలకు వచ్చారు. కూరగాయలు,
పచారీ సామాన్లు. వాళ్ళే ఆ
సామాన్లను వంటగదిలోకి చేర్చి,
కూరగాయల సంచులు ఆమె
చేతికిచ్చారు.

తెచ్చిన కూరగాయలను ఫ్రిజ్ లో
సర్ది, తన పని మొదలెట్టింది.

గంట తర్వాత ఆ ఇంట్లోంచి బయట
పడిరది.

★★★

తర్వాత రోజు ఉదయం అదే టైమ్ కి
ఆ అపార్ట్ మెంట్ కాంప్లెక్స్ లోకి
ప్రవేశించింది వర్తనమ్మ. నిన్న
తనకు కనిపించిన ఇస్త్రీ అబ్బాయ్
ఆమె వంక నవ్వుతూ చూసి

“వంటపని కుదిరిందామ్మా?”
అన్నాడు.

“కుదిరింది బాబూ..” అంటూ
ముందుకు నడుస్తుంటే

“ఆ బాబు చాలా మంచోడు. మీకు

మంచి ఇల్లే దొరికింది. బాగా
చేసుకోండి” అన్నాడు.

ఆ మాటలకు ఆశ్చర్యపడుతూ
ముందుకు కదిలింది వర్ధనమ్మ.

‘ఈ కుర్రాడికి మంచి ఫాలోయింగే
ఉంది. అంటే రికార్డ్ బిల్డ్
చేసుకుని, ఎవరికీ అనుమానం
కలగకుండా, చేయాల్సింది
చేసేస్తున్నాడా’ అనుకుంటూనే లిఫ్ట్
ఎక్కింది.

బెల్ మోగించగానే వెంటనే తలుపు
తెరుచుకోలేదు. రెండు నిమిషాల
తర్వాత తలుపు తీశాడు రాజీవ్.

కళ్ళు ఎర్రగా కనిపిస్తున్నాయ్.
తలుపు పూర్తిగా తెరవకుండానే
“ఇవాళికి వంట
అక్కరలేదులేండి” అన్నాడు.

“నిన్న కూరగాయలు అన్నీ
కోసి పెట్టాను. ఇడ్లీకోసం పప్పు
నానబెట్టాను.” అంటూ లోపలకు
రాబోయింది.

“అబ్బే అక్కరలేదండీ.. పోతే
పోనివ్వండి” అన్నాడు విసురుగా.

“అయ్యో వాసన వస్తుంది బాబూ”
అంటూ అతన్ని దాటుకొని
లోపలకు వచ్చేసింది.

అతను దధాలున తలుపు
వేసి, బోలు పెట్టి తన గదిలోకి
వెళ్ళిపోయాడు.

అతని చేష్టలు అనుమానంగా
కనిపించాయి వర్ధనమ్మకు.

‘నిన్న చాలా ప్రశాంతంగా
కనిపించాడు. ఈరోజు ఏమైందో
ఈ కుర్రవాడికి? ఆ ఇంట్లో అతను
తప్ప మిగతా ఇద్దరు కుర్రవాళ్ళూ
లేనట్టున్నారు’ అనుకుంది.

పరిసరాలను గమనిస్తూనే
వంటగదిలోకి వెళ్ళి
కూరగాయలు కట్ చేయడానికి
తీసింది. పప్పు రుబ్బడానికి
సిద్ధమయ్యింది. మెల్లగా నిన్న
తనకు దొరికిన ఆ ఫైల్ ఉన్న ఆ
బెడ్ రూమ్ వైపు కదిలింది.

అదృష్టవశాత్తూ ఆ రూమ్
ఖాళీగానే ఉంది. ‘ఇంతకీ ఈ
కుర్రవాడు తలుపు వేసుకొని ఏం
చేస్తున్నట్టు ఒక్కడే? ఆ కుర్రవాణ్ణి
బయటకు లాగడం ఎలా?’
అనుకుంటూ తలుపు కొట్టింది.

తలుపు తెరుచుకోలేదు. ఇక తను
చేయాల్సిన పని చేయడమే బెటర్,
ఆ కుర్రవాడు తలుపు తీయడం
లేదు, నిద్రపోతున్నాడేమో’
అనుకుంటూ ఆ
బెడ్ రూమ్ లోపలికి జాగ్రత్తగా
అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళి,
బీరువా తెరిచింది. ఆ ఫైలు
కనిపించింది. గుండెల్లో దడ
మొదలైంది. తన గుండె చప్పుడు
తనకే వినిపిస్తోంది. చాలా
వేగంగా ఆ ఫైలు ఓపెన్ చేసింది.
మనవరాలు వ్రాసిన ప్రేమలేఖలు

మడతపెట్టి చీరలోపలికి దోపుకుంది.
చాలా వేగంగా వంటగదిలోకి
వచ్చేసింది.

ఇంతలో తలుపు తెరుచుకున్న శబ్దం.
వంటగదిలో కూరగాయలు తీసి
గబగబా తరగడం మొదలెట్టింది.

ఆ కుర్రవాడు వచ్చి “ఏం కావాలి?”
అన్నాడు విసుగ్గా. మనిషి
తూలిపోతున్నట్టు కనిపిస్తున్నాడు.
మొహం నిండా చెమట్లు.

“ఎంతమందికి వంట చేయమంటారు
బాబు?” అంది.

సమాధానం చెప్పకుండా, ఆ మెయిన్
డోర్ కు తాళం వేసి తన గదిలోకి
వెళ్ళిపోయాడు.

‘ఏమైంది వీడికి?’ ఆమెలో గాబరా
ఎక్కువైంది. కొంపదీసి తను ఉత్తరాలు
తీయడం చూశాడా. తనను ఏమైనా
చేస్తాడా? అసలు ఆ రూమ్ లో ఏం
చేస్తున్నాడు? ఆమెలో అలజడి,
ఉత్కంఠ, భయం ఏకకాలంలో
కలిగాయి. మెల్లగా నడుచుకుంటూ
వంటగదిలోంచి ఆ అబ్బాయి
ఉంటున్న రూమ్ పక్కన బెడ్ రూమ్ లోకి
నడిచింది. ఆ రూమ్ కి అనుకునే
బాల్కనీ. ఆ పక్కనే ఆ కుర్రవాడు
ఉంటున్న గది కిటికీ కాస్త తెరిచి
ఉంది. ధైర్యం చేసి ఆ కిటికీలోంచి
చూడవచ్చేమో.. అనుకుంటూ
పిల్లిలాగా అడుగులు వేస్తూ కొద్దిగా
వంగి, ఆ కిటికీలోంచి చూసింది.

అంతే.. ఆమె గుండె ఆగిపోయేంత దృశ్యం. లోపల ఒకమ్మాయి. ఆ అమ్మాయి పడుకుని ఉందో, మగతగా మత్తులో ఉందో తెలియడం లేదు. ఆ గదినిండా సిగరెట్ పొగ. వేగంగా ఆ బాల్కనీ దాటి వంటగదిలోకి వచ్చి పడిరది.

‘వీడు తాళం వేసేశాడు. ఇప్పుడు ఈ ఇంటినుండి ఎలా బయటపడడం? కూరగాయలు తీసి అన్యమనస్కంగానే కోస్తోంది. అలా కూరగాయలు కోస్తున్న వర్ధనమ్మకు వేలు తెగింది.

“అమ్మో!” అంటూ ఒక్కసారిగా అరిచింది. వేలు నుండి రక్తం ధారాపాతంగా. “అమ్మో.. బాబోయ్” అంటూ ఇంకా గట్టిగా అరవడం మొదలెట్టింది.

ఆ గదిలోంచి కుర్రవాడు పరుగెట్టుకొంటూ వచ్చి “ఏమైంది” అన్నాడు విసుగ్గా.

తన వేలును చూపించింది. రక్తం ప్రవాహంలా కారుతోంది.

పక్కనే తరిగిన కూరగాయ ముక్కలు, రుబ్బడానికి సిద్ధం చేసుకున్న పప్పులు.

“బాబూ నేను అరైంటుగా హాస్పటల్ కి వెళ్ళాలి. నేను డయాబెటిక్ పేషెంట్ ని” అంది.

“సరే జాగ్రత్తగా వెళ్ళండి” అంటూ తలుపు తాళం తీసి, ఆమె బయటకి

వెళ్ళగానే వేగంగా తలుపు వేసుకున్నాడు.

‘హమ్మయ్యా’ అనుకుంటూ లిఫ్ట్ వైపు పరుగెత్తింది. పరుగెడుతూనే.. రక్తం కారుతున్న తన వేలుకి కొంగు చింపి కట్టు కట్టుకుంది. ఆమె నడుస్తున్న మేరే రక్తం చుక్కలు చుక్కలుగా పడుతుంది. లిఫ్ట్ ఎంత నొక్కినా పైకి రాలేదు. కొంపదీసి కరెంటు లేదేమో అనుకుంటూ.. పరుగెత్తుకుంటూ మెట్లగుండా కిందకు దిగింది, ఆయాసం వస్తున్నా.

పరుగెడుతున్న ఆమెను చూసిన ఆ ఇస్త్రీ అబ్బాయి “ఏమైందమ్మా” అన్నాడు.

సమాధానం చెప్పకుండానే గేటు దాటింది వర్ధనమ్మ. గుడ్డ కట్టినా రక్తం కారుతూనే ఉంది. ఇప్పుడు తను బయట పడిరది. లక్ష్యాన్ని పూర్తి చేసింది. కానీ మనవరాలంటి మరో అమ్మాయి, ఆ దుర్మార్గుడి వలలో చిక్కుకుంది. ఇప్పుడు ఆమెను రక్షించాలి. దానికంటే ముందుగా తను, ఈ వేలుకు కట్టు కట్టించుకోవాలి అనుకుంటూ, కనిపించిన ఆటో ఎక్కేసి,

“ఏదైనా హాస్పటల్ కి పోనీయ్ బాబూ. వేలు తెగింది, ముసలిదాన్ని” అంటూ కంగారు పెట్టింది.

పావుగంటలో ఆటో అబ్బాయి ఆమెను ఒక చిన్న క్లినిక్ ముందు దింపి, డబ్బులు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

క్లినిక్ లోపల నర్స్ ను పిలిచి, “అరైంటమ్మా.. రక్తం కారిపోతోంది” అంటూ తెగిన వేలు చూపించింది.

“అయ్యో” అంటూ ఆ నర్సు వేలికి చుట్టిన గుడ్డను విప్పి, దాన్ని డెట్రాల్ తో కడిగి కట్టు కట్టి, ఇంజెక్షన్ చేసింది. చేతులు కడుక్కోవడానికి ఆ నర్సు వాష్ రూమ్ లోకి వెళ్ళగానే, అక్కడే ఉన్న లాండ్ లైన్ నుంచి పోలీస్ స్టేషన్ కి ఫోన్ చేసింది.

అవతల ఫోన్ చేసిన కానిస్టేబుల్ తో, రాజీవ్ ఉంటున్న అపార్ట్ మెంట్ పేరు చెప్పి, “ఆ అపార్ట్ మెంట్ లో ఏదో ఘోరం జరుగుతోంది. రాజీవ్ అనే అబ్బాయ్ ఏదో చేయబోతున్నాడు. మీరు వెంటనే అక్కడికి వెళ్ళి ఆ అమ్మాయిని కాపాడండి” అంది.

“మీరెవరు ఇంతకీ” అంటూ అవతలి నుండి అరుస్తున్నా, సమాధానం చెప్పకుండా ఫోన్ పెట్టేసింది.

ఆ క్లినిక్ లోని నర్సుకి బిల్ చెల్లించి, ఆటోలో ఇంటివైపు సాగింది.

ఇంటివైపు వెళుతున్న వర్ధనమ్మకు వారం రోజుల క్రితం జరిగిన సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది.

★★★

వంట చేస్తున్న వర్ధనమ్మకు చిన్నగా

మనవరాలు ఏడుస్తున్న శబ్దం వినిపించింది.

“ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు?” అంది కంగారుగా.

ఆ మాటలకు సమాధానం చెప్పకుండా ఏడుస్తూనే ఉంది అపర్ణ.

“చెప్పు ఏమైంది?” అంటూ మనవరాలి భుజాన్ని పట్టుకుని కుదిపింది.

అయినా ఏడుపు ఆపలేదు.

ఒక్కసారి ఆలోచనలో పడిరది వర్ధనమ్మ.

ఇంకో రెండు నెలల్లో పెళ్ళి. కొంపదీసి పెళ్ళి ఇష్టం లేదా? అంతా నిర్ణయించేశాం. అబ్బాయి బాగున్నాడు, మనవరాలికి నచ్చాడు. ఇద్దరూ కలిసి అమెరికా వెళ్ళబోతున్నారు. నిశ్చితార్థం కూడా అయిపోయింది. ఈ పరిస్థితుల్లో తను పెళ్ళి వద్దనుకుంటోందా? ఆలోచనల్లోంచి బయటకు వచ్చి

“ఏమిటి పెళ్ళి ఇష్టం లేదా?” అంది వర్ధనమ్మ మనవరాలి నుదుటిమీద చేతితో రాస్తూ...

“ఇష్టమే..” అంది ఏడుపు ఆపకుండా.

“మరైతే ఎందుకు ఏడుస్తున్నావ్...”

అంది.

“ఒక సమస్యలో ఇరుక్కున్నాను” అంది మనవరాలు.

“బాబోయ్..” అంది ఆ మాటలకు వర్ధనమ్మ.

తన కొడుకు, కోడలు అమెరికా వెళ్లారు. పెద్ద మనవరాలి డెలివరీ దగ్గర పడిరది. ఇప్పుడిలాంటి సమస్యను తనొక్కతే ఎదుర్కోగలదా. అసలేం సమస్యో... అనుకుంటూ

“ఉండు.. కాఫీ తెస్తాను తాగేసి, స్థిమిత పడుదువుగాని.” అంటూ వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

పది నిమిషాల్లో కాఫీ తయారు చేసి వచ్చింది. అప్పటికి ఇంక ఏద్యే ఓపిక లేనట్టుగా దిగాలుగా కూర్చుంది అపర్ణ.

ఒక గుక్క కాఫీ తాగి, “నన్నొకడు బెదిరిస్తున్నాడు” అంది.

“ఎవడు వాడు? దేనికి?” అంది ఆదుర్దాగా.

“ఇంజనీరింగ్ థర్డ్ ఇయర్లో ఉన్నప్పుడు, మా క్లాస్మేట్ ఒకడితో స్నేహం చేశాను. ఇద్దరం సినిమాలకు, బీచ్కు తిరిగేవాళ్ళం. అప్పుడప్పుడు వాడికి నేను ఉత్తరాలు వ్రాసేదాన్ని. తనూ నాకు వ్రాసేవాడు. ఆ తర్వాత వాడు మంచివాడు కాదని తెలిసింది. చాలామంది అమ్మాయిలను ఇలానే ట్రాప్

చేస్తాడట. అందుకని వాడికి బ్రేకప్ చెప్పేశాను. ఇంజనీరింగ్ పూర్తయ్యే వరకూ వాడితో కాంటాక్ట్లో లేను. అంతా ముగిసిపోయిందనుకున్నాను. ఈరోజే నా సెల్కి ఫోను చేశాడు. ఆ ప్రేమలేఖలన్నీ బయట పెడతాను అంటున్నాడు. తనకు రెండు లక్షల రూపాయలు ఇస్తే, వాటిని తిరిగి ఇచ్చేస్తాడట” అంది మళ్ళీ చిన్నగా ఏడుస్తూ.

ఆ మాటలకు వర్ధనమ్మ గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తాయి.

“ఈ కాలంలో ప్రేమలేఖలు రాసుకోవడమేంటి? విదూరంగా ఉంది. మీరు సెల్ఫోన్లోనే మెసేజ్లు పెట్టుకుంటారు. వాట్సాప్లోనే కదా సందేశాలన్నీ... మీ తరం ప్రేమలేఖలు వ్రాసుకోవడమేంటి? విచిత్రంగా ఉంది” అంది.

ఆ మాటలకు “వాడూ వ్రాసేవాడు, నేనూ వ్రాశాను” అంది దిగులుగా.

“ఇంజనీరింగ్ చదివేవాడికి ఇదేం పని! వాడికి ఉద్యోగం, సద్యోగం లేదా” అంది వర్ధనమ్మ.

“వాడు ఇంజనీరింగ్ పూర్తి చేయలేకపోయాడు. ఏదో కంపెనీ పెడుతున్నాడట. డబ్బులు అవసరమట. ఈ ఊళ్ళోనే ఏదో అపార్ట్మెంట్లో ఉంటానని, ఆ ప్రేమలేఖలు కావాలంటే రెండు లక్షల డబ్బులు పట్టుకుని ఈరోజే రమ్మన్నాడు” అంది అపర్ణ.

బహుమతి పొందిన కథ

ఒక్కసారి ఆలోచనలో పడిరది
వర్ధనమ్మ. వెంటనే అంది

“ఏం చేద్దామనుకుంటున్నావు?”

“రెండు లక్షలు ఇచ్చేసి అవి
తెచ్చేసుకుంటాను. అవి బయట
పడతే ఇబ్బంది కదా!” అంది
మనవరాలు మెల్లగా.

“పిచ్చిదానా.. వాడు నిన్ను
బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడు. నీకు పెళ్ళి
కుదిరిందని తెలిసి, నువ్వు సాఫ్ట్ వేర్
కంపెనీలో

ఉద్యోగం చేస్తున్నావని, డబ్బులు
లాగుదామని చూస్తున్నాడు.
ఈ విషయం నాకు వదిలై, నేను
చూసుకుంటాను. వాడుండే అడ్రస్
నాకు చెప్పు” అంది వర్ధనమ్మ
మనవరాలి తల నిమిరుతూ.

“నువ్వా? ఈ వయసులోనా...?”

అంది మనవరాలు బామ్మ
ముఖంలోకి పరిశీలనగా చూస్తూ..

“నాకేం వయసైపోయిందని. అరవై
దాటాయి. చిన్నప్పుడే పెళ్ళి కావడం,
పదహారేళ్ళకే మీ నాన్న పుట్టడంతో
ముసలిదానిలా కనిపిస్తున్నాను”
అంది.

ఆ మాటలకు అపర్ణ బామ్మ చేతులు
పట్టుకొని “నువ్వు వాడి దగ్గరకు
వెళ్ళడం రిస్కేమో.. నేను కూడా
వస్తాను” అంది.

“లేదు వాడికి ఫోన్ చేసి, రెండు

రోజులు టైం అడుగు. ఈలోగా నేను
పని చక్కబెడతాను” అంది.

“ఇది వాడుంటున్న అడ్రస్” అంటూ
కాగితం మీద రాసి ఇచ్చింది.

ఆ అడ్రస్ చదువుకున్న వర్ధనమ్మ
“మన ఇంటికి దగ్గరే.. రేపు
ఉదయమే కార్య రంగంలోకి
దూకుతాను” అంది దృఢంగా.

“ఏం చేస్తావు?” అంటూ బామ్మ
ముఖంలోకి ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

“ప్రస్తుతం ప్లాన్ ఏమీ లేదు.
పనిచేసుకుంటూ ప్లానింగ్ చేయడమే
నా పని” అంది.

బామ్మ వంక ఆరాధనాపూర్వకంగా
చూసి, ఆమె మెడమీద చేతులు వేసి
దగ్గరకు లాక్కుంది అపర్ణ.

☞

అదీ విషయం.. మనవరాలిని
రక్షించడం కోసం అంత సాహసం
చేయాల్సివచ్చింది వర్ధనమ్మ.

★★★

తర్వాతిరోజు ఉదయం కాఫీ
తాగుతూ, పేపర్ చదువుతున్న
వర్ధనమ్మ “సూపర్” అంటూ
గావుకేక పెట్టింది.

“ఏమైంది” అంటూ అపర్ణ
పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది.

“ఆ రాజీవ్ ను పట్టుకున్నారట.

ఆ ఇంట్లో డ్రగ్స్ దొరికాయి.
వాడి వలలో పడ్డ అమ్మాయిని
రక్షించారు” అంది.

“థాంక్యూ బామ్మా... నీ
మనవరాలితో పాటు ఇంకో
మనవరాలిని కూడా రక్షించావు”
అంది అపర్ణ బామ్మ వంక ఆపేక్షగా
చూస్తూ.

ఆ మాటలకు తలూపి, పేపర్లో
తల దూర్చిన ఆమెను చూసి,
“అనవసరంగా గాయం
తగిలించుకున్నావు. అసలే నీకు
షుగర్ ఉంది” అంది.

“అనవసరంగా కాదు, అవసరంగా
వేలు తెగోసుకున్నాను” అంది
బామ్మ గట్టిగా నవ్వుతూ.

“మైగాడ్” అంది ఆశ్చర్యంగా
అపర్ణ.

“అవును ఆ ఇంటిలోంచి బయట
పడాలంటే, ఇంకో మార్గం
లేదు” అంది తన వేలివంక
చూసుకుంటూ.

“నువ్వు సూపర్ బామ్మా..”
అంటూ అపర్ణ వర్ధనమ్మను గట్టిగా
హత్తుకుంది.

★★★